

Fáklyát tűztek a verem szája mellé,
Lobog.
Hányszor láttam így éjjel útközépen
Fáklyát verem előtt!
Mért nem tudok most nyugton továbbmenni?
Sötét lelkemből sötét éji pillék
Kirajzanak.
Kergetőznek a piros jel körül.
Lobog! Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
Micsoda jel!
Hány verem tátong most a nagyvilágon?
Farkasverem,
Halálverem,
Pokolverem,
Gondosan előkészített verem.
Csak fáklya nem ég a verem előtt.
Voltam-e én, vagytok-e ti,
Lesznek-e ők
Ilyen magányos éji lobogás,
Vigyázz-kiáltás tévelygő felé:
Fáklya verem előtt?
Közülünk ki fogja megérdemelni,
A sírfeliratot: "Másnak világolt,
Amíg önmagát emésztette meg?"
Fáklya verem előtt.
Lobog! Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
És felrémlik egy másik fáklya-kép.
Fáklyát tűz ki a győztes hadvezér
Ős hadi-jog szerint
A meghódított város piacán.
Éj van, itt-ott még zajlik a tusa,
Lappang a gyilkos kétségbeesés.
A fáklya ég.
Amíg a fáklya ég,
Hajnalig talán — várja irtalom
Azt, aki elhajtja fegyverét.

Ilyen fáklyát tűzött az Isten is
A farkasvermes világ közepébe,
A fáklya ég.
Ki tudja, meddig még?

Boldog, ki elhajtja fegyverét,
S rábízta magát győzelmes kezére.
Reményik Sándor

MÉGIS

Milyen sokat kellene hinnem,
s mily keveset hiszek.
Milyen keveset kellene vinnem,
s mennyi terhet viszek.

Egyedül Rá kellene nézmem,
s magamra révedek.
Ragyog a cél, viharban, vészben,
s hányszor eltévedek.

Mégis... elcsüggedjek, megálljak?
Miért csüggedjek el?
Hisz oly keveset hiszek még,
s már ez is fölemel.

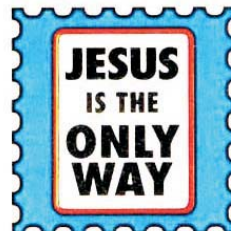
Mint minden én nyomorúságom,
nagyobb a kegyelem.
Ebben hiszek, s szemem bűnbánón
megint ráemelem.

Kis hitet, hogy megerősítsen,
míg többről többre nő,
s egész a célig elsegítsen:
hatalmas Isten Ő.

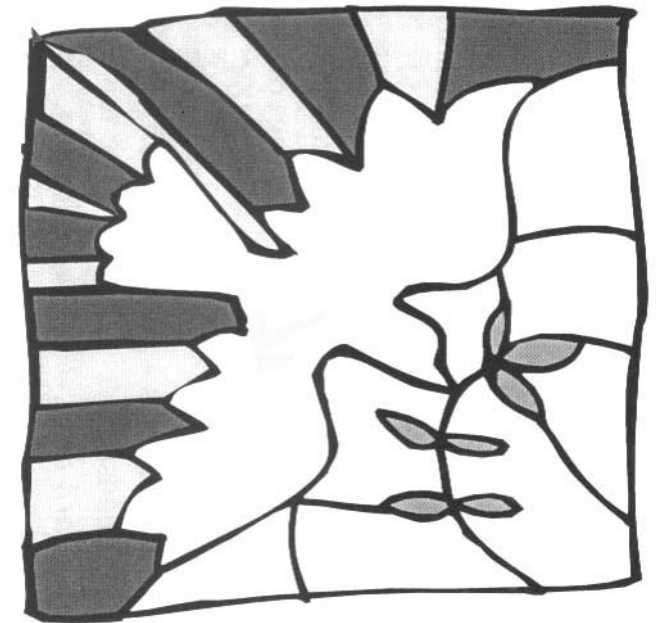
Túrmezei Erzsébet

**Kedves vendégeink figyelmébe ajánljuk lapunkat, az Evangéliumi
Hírnököt és az előtérben meg az alsó helyiségben elhelyezett
könyveket, melyeket meg lehet vásárolni.**

**Magyar nyelvű istentiszteleteink (melyekre szeretettel meghívjuk):
Vasárnap délelőtt 11-kor és este 6 órakor kezdődnek;
szerda este 7-kor bibliaóra.**

**VERSES - ÉNEKES
ISTENTISZTELET
2006. június 11.**

AZ ISTENTISZTELET SORRENDJE

** Közös ének: *Hirdessétek hangos szóval, hogy Isten a szeretet! (121)*

Megnyitó ima / köszöntés - *helyi lp.*

** Közös ének: *Ma oly boldog vagyok / Nézz az Úrra / Jézus neve fenséges*

Bevezető

I. ISTEN

* Berzsényi Dániel: Fohászkodás - *Nt. Varga Ferenc*

* Ady Endre: Álom az Isten - *Bencze Ákos*

* Ady Endre: Az Istent kereső láрма - *Pap Enikő*

* József Attila: Isten - *Kovács József*

* Tóth Árpád: Isten oltó kése - *Kovács Irén*

* Juhász Gyula: Én Istenem - *Varga Katalin*

*** *A kórus énekel - Isten áldó karja van velünk...*

Igei gondolatok - *Nt. Varga Ferenc református lelkipásztor*

II. BIBLIA

* Bódás János: A Biblia - *Fűr Anikó*

* Gárdonyi Géza: Írás a Bibliába - *Szilágyi Éva*

* Reményik Sándor: A fordító - *Herjeczki Éva*

* Babits Mihály: Jónás imája - *Bencze Krisztina*

* Bódás János: A Bibliám - *Pap Eunika*

** *Közös éneklés - Mint eltéved / Csak egyedül Jézus - perselyezés*

III. JÉZUS KRISZTUS

* Pál apostol: Krisztus himnusz (Fil 2:5-11) - *közösen olvassuk*

* Dsida Jenő: Krisztus - *Fűr Béla*

* Gerzsényi Sándor: Ki a vakok közé - *Pap Jolán*

* Bódás János: Útjelzőtábla - *Sinn Judit*

* Reményik Sándor: Fáklya verem előtt - *Mikó Ibolya*

* Túrmezei Erzsébet: Mégis - *Erdőközi Krisztina*

*** *A kórus énekel - Áldott az a név / Én mától kezdve csak Őr szolgálom*

Igehirdetés: *Jézus az egyetlen út Istenhez Jn 14:6-9 - Herjeczki Géza*

Imádság, záró közös ének: *Csak Jézus az, aki segíthet...*

Az istentisztelet után szeretetvendégségre mindenkit meghívunk.

Szeretettel köszöntjük kedves vendégeinket!

Örülünk annak, hogy többen be is kapcsolódtak a szolgálatokba!

és lásd meg végre hivatásod!
E nyüzsgő ember-áradatban
annyi, annyi a vak! Te már láatsz.
Segítsd a túloldalra őket.
Semmi, semmi! - mondtad a vaknak.
Ne hidd! A legszebb: kézen fogni
a látni nem tudót szelíden,
meleg szavakkal, s átsegíteni
a túloldalra. Ott már ő is
elboldogul..."

- És akkor csend lett,
s tudtam, hogy az, ki engem szólít,
a vak szemeknek megnyitója,
ő, az örök hatalmú Orvos...
Azóta én csak ennek élek:
a túloldalra átsegíteni
minden vakot... Míg bírja szívem.
Gerzsényi Sándor

**ÚTJELZŐ
TÁBLA**

Vigyáz a falvak szélén, s ott áll
a szétfutó keresztutaknál.
Vigyáz, mindig útfélen állva,
s irányt mutat a tábla.

Lábára indák tekergőznek,
barmok hozzá dörgölöznek,
vállára galamb, varjú száll,
az útról ráfröccsen a sár,
nap fakítja és veri zápor,
megrepedez a tél fagyától,
kölykek vágnak belé sebet,
beszennyezik kósza ebek
de jó- s balsorsban egyaránt
áll és mutatja az irányt!

Mellette bölcsek és bolondok
cipelnek álmat, vágyat, gondot,
jönnek és mennek ifjak, vének,
nász menetek és temetések.
Ő áll és tűr, nem válogat.
Mindenkinek utat mutat!

- Útjelző tábla lettem én is
Ott, hol az út Isten felé visz,
Embersorok útfélen állva
mutatok mindig egy irányba:
KRISZTUS FELE! Nap szúr, ver zápor,
didergek a közöny fagyától,
bűn-indák reám tekerőznek,
rút vágyak hozzám dörgölöznek,
vállamra kétség varjú száll
s fülembé azt kiáltja: kár!

Az élet sara rámfecseg,
megsebeznek gonosz kezek,
de jó- s balsorsban egyaránt
állok s mutatom az irányt,
akik mellettem elhaladnak
s fáradt, tékozló fiaknak.

Mellemről Isten lángírása
beragyog ködbe, éjszakába
s szinte kiáltja: Emberek!
mindnyájan erre menjetek!
A Krisztus jár előttetek -
Nála lesz békességetek
csak a nyomába lépjétek,
szárnnyá válik keresztetek!
Hát bízzatok és higgyetek,
s szeressetek... szeressetek!
Bódás János

FÁKLYA VEREM ELŐTT

Talán csatornát javítottak.
Tán repedt csövet forrasztottak össze.
A város földalatti erei
Megpattantak valahol, — azt keresték.
Dolgoztak napestig térdig lucsokban.
Azután hazamentek.
Utánuk tátva maradt egy veremszáj.

JÓNÁS IMÁJA

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túlradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelzőkarókat gátaikat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos utakon
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rím
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgája, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kínoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy még vakabb és örök
Cethal szájában végképp eltűnök,
a régi hangot s szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő súgja, bátran
szólhassak s mint rossz gégéből telik
és ne fáradjak bele estelig
vagy míg az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

Babits Mihály

A BIBLIÁM

Van úgy, hogy rámnehezül minden bűnöm
s úgy érzem, borzad, aki rám tekint,
el kellene a földről menekülnöm,
de sehol egy biztató fény nem int,
s bárkihez mennék, követ vetne rám...

s asztalomon, mint sokszor, most megint
ragyogni kezd, mint a nap, a Bibliám.

Bódás János

III. JÉZUS KRISZTUS

Pál apostol:

KRISZTUS HIMNUSZ (kivetítve) Fil 2,5-11

KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudtalak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbe esett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, és tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdted. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sísteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei -

Dsida Jenő

KI — A VAKOK KÖZÉ!

Vakot vezettem át az úttest
túloldalára... Semmi, semmi! -
mondtam szabadkozón. Tovább is
kísértem volna. Megköszönte,
hogy ott elboldogul már ő is.
Menni akartam vissza, s akkor
valaki megszólított:

“Látod?

Világtalan... Át kell vezetni
a túloldalra... Nézz körül csak,

I. ISTEN

FOHÁSZKODÁS

Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.

A legmagasb menny s aether Uránjai,
Mellyek körülted rendre keringenek,
A láthatatlan férgék: a te
Bölcs kezeid remekelt csudái.

Te hoztad e nagy Minden ezer nemét
A semmiségből, a te szemöldöked
Ronthat s teremthet száz világot,
S a nagy idők folyamit kiméri.

Téged dicsóít a Zenith és Nadir.
A szélveszek bús harca, az égi láng
Villáma, harmatcsepp, virágszál
Hirdeti nagy kezed alkotását.

Buzgón leomlom színed előtt, Dicső!
Majdan, ha lelke záraiból kikél,
S hozzád közelb járulhat, akkor
Ami után eped, ott eléri.

Addig letörlöm könnyeimet, s megyek
Rendeltetésem pályafutásain,
A jobb s nemesb lelkeknek útján,
Merre erőm s inaim vihetnek.

Bizton tekintem mély sirom éjjelét!
Zordon, de oh nem, nem lehet az gonosz,
Mert a te munkád; ott is elszórt
Csontjaimat kezeid takarják.

Berzsenyi Dániel [1810]

ÁLMOM AZ ISTEN

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: a nagy Nihil, a Semmi,
A sorsom: menni, menni, menni
S az álmom: az Isten.

Vele szeretnék találkozni,
Az álmmal, nagy, bolond hitben
S csak ennyit szólni: Isten, Isten
S újból imádkozni.

Nem bírom már harcom vitézül,
Megtelek Isten-szerellemmel:
Szeret kibékülni az ember,
Mikor halni készül.

Ady Endre

AZ ISTEN-KERESŐ LÁRMA

Neved sem értem, Istenem,
De van két árva, nagy szemem
S annyi bolondot látok,
Hogy e sok bolondságból
Nagy ijedelmemben,
Uram, hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szívemben, idegimben
Kiabáló, nagy láрма
Téged keres, Fölség,
Isten, a tied minden.

Ady Endre

ISTEN

Láttam, Uram, a hegyeidet
s olyan kicsike vagyok én.
Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló,
hogy küszöbödre ülhessek, Uram.
Odatenném a szívemet,
de apró szívem hogy tetszene néked?
Roppant hegyeid dobogásában
elvész az ő gyöngye dadogása,
s ágyam alatt hál meg a bánat:
Miért nem tudom hát sokkal szebben
Mint a hegyek és mint a füvek?
Szívükben szép zöld tüzek égnek,
hogy az elfáradt bogarak mind hazatalálnak,
ha esteledik
s te nyitott tenyérrel, térdig csobogó
nyugalomban
ott állsz az útjuk végén —
meg nem zavarlak, én Uram,
Elnézel kis virágaink fölött.
József Attila

ISTEN OLTÓ-KÉSE

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödjt jaját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.
Tóth Árpád - 1928

ÉN ISTENEM

Nekem te nem vagy messze, égi bálvány,
Siketen, zordon trónoló Nagyúr,
Előtted állok én kifosztva, árván
És boldogan, ha ég viharja gyúl.

A földiek nekem nem ártnak már
S az égiek testvéreim nekem,
Viharodnak palástját áldva add rám
S villámodat érzem szívemen!

Ó, gyűjts ki engem, mint szent jegenyédet,
Hogy égve égjek s a mély éjszakát
Mint áldozati láng ragyogjam át.

Mert égve égni: ez a földi élet
S beléd hamvadni boldog epedőn,
Mint kísértet hajnalkor temetőn.

Juhász Gyula

II. BIBLIA

BIBLIA

Egy kopott könyvem van nekem,
s ha hozzám minden idegen,
kinyitom s már nem vagyok árva:
fényes mennyei seregek
suhannak s visznek hozsannázva.

Fekete tó, - s napként ragyog.
Mint fáradt, húnó csillagok,
le-lehullok, de itt találok
megújulást. Ebből születnek
vértanúk, szentek s óriások.

Kis könyv. Sok bölcsnek „langy mese”
s én, a senki, győzők velem:
mint földet rendítő erő
a hallgatag kis dinamitban.

Égi kamra, nincs rajta lakat.
Szomjamat oltja, jóllakat,
s tőle Istent hordom magamban.
S tudom, hogy szavam, életem
győztes, ifjú és hallhatatlan.
Bódás János

ÍRÁS A BIBLIÁBA

Ez a könyv a könyvek könyve,
Szegény ember drága gyöngye.
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
Boldog aki rátalál!
Szomjas-lelkek forrás-kútja,
Hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény,
Királyon lánc, rabon napfény,
Tévelygőknek hívó harang,
Roskadóknak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbúgás,
Viharvertnek ereszet,
Haldoklónak angyalsúgás:
„Ne félj: fogd a kezemet”.

Gyermeknek is: „Mily szép rege”
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, - s túl rajta élő hangok,
Köd, s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
Csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
Rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá mállnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.
Gárdonyi Géza

A FORDÍTÓ

Károli Gáspár emlékezetének

Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerzetét,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét,
Virággal eget-földet bevethet,
Törvényre teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás - alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötvé lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva
Félig őt vinni, félig vele menni.

Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobbak fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar ígéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ó, be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt.
Mígnem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél - magyarul.

Reményik Sándor, Kolozsvár, 1929.

